

„Az anyukák, nagypapák szeme is ugyanúgy csillog”

Iván Gábor igyekszik minél színesebbé, érdekesebbé tenni a gyerekkoncerteket

Szívesen szerepel, szeret mindenhol jókedvet varázsolni maga körül, ezért aztán nagyon élvezi, hogy a hangok világába vezetheti be a gyerekeket, és megmutathatja nekik a muzsika szépségeit.

Iván Gábor ütőművész saját együttese, a Magyar Telekom Szimfonikus Zenekar ifjúsági sorozatainak műsorvezetője és szerkesztője már több mint öt esztendeje.

–*Hogyan lett az együttes muzsikusból moderátor, szerkesztő?*

– A zenekarnál hat évvel ezelőtt kerestek valakit, aki szívesen vezeté az ifjúsági sorozatokat, s ki akartak néhány új arcot, új moderátort is próbálni. S mivel mindig, már iskolás koromban is imádtam szerepelni, szövegelni a többiek előtt, élveztem, ha felvidíthattam magam körül mindenkit, így jelentkeztem én is a feladatra. Az első évad volt a próbaszezon, így a négy sorozat mindegyikét más és más vezette. S valószínűleg én bizonyultam a legjobbnak, mert a következő szezontól már minden ifjúsági koncertet én moderáltam. Aztán szerkesztői feladatokat is kaptam, de persze, azért ezek mindig közös munkák, hiszen az évad tervezésekor a zeneigazgatóval, *Ligeti András*sal és a művészeti titkárunkkal, *Zöld Krisztinával* leülünk, s átbeszéljük az elképzeléseket, ötleteket. S azért tekintettel kell lenni az anyagi lehetőségekre, s arra is, mit hogyan lehet megvalósítani.

–*Mennyiben változtak az elmúlt esztendő alatt a gyerekeknek szóló hangverseik?*

– Az első években két sorozat volt, külön-külön rendeztünk kisebbeknek és nagyobbaknak szóló koncerteket. Aztán jött az az ötlet, hogy vonjuk össze a kettőt, s így egy bérletet készítettünk, viszont ennek igazán rendhagyó, külső helyszínei voltak. Tartottunk koncertet a Planetáriumban, ahol természeti zenéket játszottunk, voltunk a Parlamentben, ahol történelmi muzsikák hangzottak fel, kiköltözködtünk egy hajóra, ahol a hangverseny műsorában utazáshoz kapcsolódó kompozíciók szerepeltek, s jártunk a Közlekedési Múzeumban is, ahol nyárhoz kapcsolódó szerzeményeknek tapsolhatott a publikum. Roppant izgalmas sorozatok voltak ezek, két esztendőn keresztül tartottak, s a különleges koncerteket a közönség is nagyon szerette. Bár ennek az egyesített bérletnek is megvolt a hátulütője, hiszen vegyes korosztálynak nehéz olyan műsort összeállítani, amely egyaránt érdekes a nagyobbaknak

és a kisebbeknek is. Ezért gondoltunk arra, hogy a 2005/2006-os szezonban ismét külön, korosztályok szerint rendezünk sorozatokat. A nagyobbak a Thália Színházban rendezett Pinokkió-bérlet előadásain, amelynek *Németh Pál* a szerkesztője, operákkal ismerkedhettek meg, a kicsiket pedig a Zeneháza, a Manó-bérlet koncertjeire vártuk. Ezeken az előadásokon népi, báli és latin zenék is felhangzottak, s a sorozatban helyet kapott egy Halász Judit-koncert is. Mindkét sorozatnak én voltam a műsorvezetője, a kisebbeknek szóló bérletnek pedig a szerkesztője is.

–*Melyik sorozat volt népszerűbb?*

– A „Manók” teljesen megtöltötték a Zeneházat, akkora volt az érdeklődés, hogy a következő évadban duplázni kell a sorozatokat, a Tháliában, amelyben kétszer annyian férnek el, kicsit kevesebben voltak. Az utóbbi években műsorvezetőként azért azt tapasztaltam, hogy a nagyobbak egyébként is jóval szemérmesebbek, nehezebb velük a kapcsolatteremtés, nem egyszerű bevonni őket a beszélgetésbe, a színpadon folyó játékokba, kérdezz-felelekbe. A kisebbek sokkal nyitottabbak, sőt van, hogy még otthoni feladatokra is rábíráhatók. De azért amikor szerkeszték, vagy megtervezem a következő koncertet, mindig nagyon figyelek arra, hogy szórakoztató, érdekes és ne túl hosszú darabokból álljon össze a műsor. Fontosnak tartom, hogy minél több zeneszerző műveit, minél szélesebb, akár a barokktól a kortárs zenéig terjedő palettát mutassunk be egy-egy délelőttön. Nagyon figyelek a helyes arányokra is. S az előadásokon a mi muzsikusaink mellett szerepelnek bábjátékosok, pantomimesek, táncosok. Egyébként a kollégáimon is azt látom, hogy élvezik a szereplést, hiszen annyira más koncertek ezek, mint amit egyébként megszoktunk. Itt mindenki részt vesz a színpadi játékban, s bizony nagyon kézzel foghatóan lehet a figyelem lanygulását érzékelni...

–*S hogyan fogadták a muzsikusok, hogy az ütőhangszerek mögött ülő kollégájuk*

vezeti ezeket a hétvégi, délelőtti koncerteket?

– Gyorsan elfogadtak, s nagyon jól esett az is, hogy nemrégiben, amikor arról esett szó, ki legyen egy gálaestünk moderátora, mindenki egyöntetűen engem javasolt. Bár el kell mondjam, engem azért, főleg az első időkben, kissé feszélyezett, hogy a kollégáim ott ülnek mögöttem a színpadon, s nagyon figyeltem arra, hogy nehogyan valami butaságot mondjak. S persze állandóan arra törekszem, hogy amiket elmondok az egyes darabokról, zeneszerzőkről, az ne csak a kicsiknek, hanem az őket elkísérő felnőtteknek is érdekesség, újdonság legyen. Nagy öröm, amikor azt látom, hogy az anyukák, nagypapák szeme ugyanúgy csillog, mint a gyerekéké. S jó visszajelzést jelent az is, hogy nagyon sokan visszatérnek a kisebb csemetékkel vagy a rokongyerekkel. Sőt, van olyan szülő, akinél azt látom, hogy ő maga kíváncsi a sorozatra, és csak alibiből hozza magával a gyereket...

–*S hogyan lehet a szerkesztést, műsorvezetést a zenekari elfoglaltsággal összeegyeztetni?*

– Ez is olyan koncert, akár a többi, bár tényleg sok többletmunkát jelent a rendszeres felkészülés. Most már otthon elöl tartom az összes zenetörténeti könyvet, lexikont, s rengeteget használom az internetet is. Sok idő, míg mindent, ami az adott műsor kapcsán érdekes lehet, összezsedegetek. A szerkesztés egyszerűbben megy, ha támad egy-két jó ötletem, akkor nagyon gyorsan összeáll egy sorozat terve. Minden koncertnek megvan a maga alapmotívuma, amelyre a szerkezet épül. S persze, sok rögtönzés is akad ezeken a délelőttökön, hiszen a gyerekek időnként igazán eredeti és meglepő kérdésekkel, felvetésekkel állnak elő. Azért némi félelem még most, ennyi idő elteltével is van bennem minden műsorkezdés előtt. Jó lesz-e a szöveg, fogják-e érteni, vajon tetszeni fog nekik az előadás? S aztán szerencsére feltűnnek a mosolygó arcok, s a csillogó szemek

R. Zs.